

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/1513

z dnia 9 września 2015 r.

zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI i RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 oraz jego art. 114 w związku z art. 1 ust. 3–13 i art. 2 ust. 5–7 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽³⁾ każde państwo członkowskie ma zapewnić, by udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu wynosił w 2020 r. co najmniej 10 % końcowego zużycia energii w transporcie w tym państwie członkowskim. Jedną z dostępnych metod osiągnięcia tego celu przez państwa członkowskie jest stosowanie biopaliw jako domieszki i oczekuje się, że zapewni ona główny wkład w jego realizację. Dyrektywa 2009/28/WE zwraca również uwagę na potrzebę efektywności energetycznej w sektorze transportu, która jest kwestią nadrzędną, gdyż obowiązkowy cel dotyczący procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie prawdopodobnie coraz trudniej osiągnąć w sposób zrównoważony, jeśli całkowity popyt na energię w transporcie wciąż będzie rosł. Dlatego też, oraz ze względu na znaczenie efektywności energetycznej również dla zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, zachęca się państwa członkowskie i Komisję do ujmowania bardziej szczegółowych informacji dotyczących środków efektywności energetycznej w sektorze transportu w swoich sprawozdaniach wymaganych zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽⁴⁾ oraz z innymi aktami prawnymi Unii dotyczącymi wspierania efektywności energetycznej w sektorze transportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 56.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 9 grudnia 2014 r. (Dz.U. C 50 z 12.2.2015, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 lipca 2015 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

- (2) Mając na uwadze dążenie Unii do dalszego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych oraz znaczny udział paliw stosowanych w transporcie drogowym w tych emisjach, zgodnie z art. 7a ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE⁽¹⁾, państwa członkowskie mają wymagać od dostawców paliw lub energii zmniejszenia do dnia 31 grudnia 2020 r. o co najmniej 6 % emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw stosowanych w Unii w pojazdach drogowych, maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach, ciągnikach rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostkach pływających, gdy nie znajdują się na morzu. Jedną z metod zmniejszenia natężenia emisji gazów cieplarnianych z paliw kopalnych, która może być stosowana przez ich dostawców, jest stosowanie domieszki biopaliw.
- (3) W dyrektywie 2009/28/WE ustanawia się kryteria zrównoważonego rozwoju, które muszą być spełnione, aby biopaliwa i biopłyny mogły być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w tej dyrektywie oraz kwalifikowały się do objęcia systemami wsparcia publicznego. Kryteria te obejmują wymagane minimalne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych uzyskane dzięki zastosowaniu biopaliw i biopłynów w stosunku do emisji, których źródłem byłyby paliwa kopalne. Identyczne kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw ustanowiono w dyrektywie 98/70/WE.
- (4) W sytuacji gdy użytki zielone lub użytki rolne przeznaczone wcześniej do produkcji na potrzeby rynków żywnościowych i paszowych są przeznaczone pod produkcję biopaliw, zapotrzebowanie na ten pierwszy rodzaj produktów będzie musiało mimo wszystko zostać zaspokojone albo przez intensyfikację bieżącej produkcji, albo w drodze przeznaczenia pod tę produkcję innych gruntów, niebędących użytkami rolnymi. Ten ostatni scenariusz stanowi pośrednią zmianę użytkowania gruntów i – jeżeli wiąże się z przekształceniem obszarów o dużych zasobach węgla – może prowadzić do znacznych emisji gazów cieplarnianych. Dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE powinny zatem zostać zmienione w celu dodania do nich przepisów dotyczących wpływu pośredniej zmiany użytkowania gruntów z uwagi na fakt, że obecne biopaliwa są produkowane głównie z roślin uprawianych na istniejących użytkach rolnych. Przepisy te powinny odpowiednio uwzględniać konieczność ochrony już poczynionych inwestycji.
- (5) Z prognoz dotyczących zapotrzebowania na biopaliwa przedstawionych przez państwa członkowskie i szacunków dotyczących emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów w przypadku różnych surowców do produkcji biopaliw wynika, że emisje gazów cieplarnianych związane z pośrednią zmianą użytkowania gruntów są prawdopodobnie znaczne i mogą niwelować część lub całość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przypisywanego poszczególnym biopaliwom. Powodem tego jest fakt, że niemal cała produkcja biopaliw w 2020 r. będzie prawdopodobnie pochodzić z roślin uprawianych na gruntach, które można by wykorzystać do zaspokajania potrzeb rynków żywnościowych i paszowych. W celu zmniejszenia tych emisji właściwe jest wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy grupami roślin, takimi jak, odpowiednio, rośliny oleiste, rośliny cukrowe i zboża, oraz inne rośliny wysokoskrobiowe. Ponadto konieczne jest wspieranie badań i rozwoju nowych zaawansowanych biopaliw, które nie konkurują z uprawami roślin spożywczych, a także dalsze badanie wpływu poszczególnych grup upraw zarówno na bezpośrednią, jak i pośrednią zmianę użytkowania gruntów.
- (6) Z myślą o unikaniu zachęcania do zamierzonego zwiększania produkcji pozostałości przetwarzania kosztem głównego produktu definicja pozostałości przetwarzania powinna wyłączać pozostałości pochodzące z procesu produkcji, które zostały w tym celu w sposób zamierzony zmodyfikowane.
- (7) Sektor transportu będzie prawdopodobnie wykazywał zapotrzebowanie na płynne paliwa ze źródeł odnawialnych, aby zmniejszyć swoje emisje gazów cieplarnianych. Zaawansowane biopaliwa, takie jak paliwa produkowane z odpadów i alg, umożliwiają znaczne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych przy jednoczesnym niskim ryzyku pośredniej zmiany użytkowania gruntów i nie konkurują bezpośrednio z rynkami żywnościowymi i paszowymi o użytki rolne. Właściwe jest zatem zachęcenie do badań, rozwoju i zwiększenia produkcji tych zaawansowanych biopaliw, ponieważ nie są one obecnie dostępne w handlu w dużych ilościach, co wynika częściowo z konkurencji o dotacje publiczne z tradycyjnymi technologiami produkcji biopaliw z roślin spożywczych.
- (8) Pożądane byłoby osiągnięcie już do 2020 r. znacznie wyższego poziomu zużycia zaawansowanych biopaliw w Unii w porównaniu z obecnymi ścieżkami zużycia. Każde państwo członkowskie powinno promować stosowanie zaawansowanych biopaliw oraz dążyć do osiągnięcia minimalnego poziomu zużycia zaawansowanych biopaliw na swoim terytorium poprzez ustalenie na poziomie krajowym niewiążących celów krajowych, zmierzając do ich osiągnięcia w ramach obowiązku zapewnienia, by udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu wynosił w 2020 r. co najmniej 10 % końcowego zużycia energii w transporcie w tym państwie członkowskim. Jeśli są dostępne, plany państw członkowskich dotyczące osiągnięcia ich krajowych celów powinny zostać opublikowane, aby zwiększyć przejrzystość i przewidywalność rynku.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

- (9) Jest również zasadne, aby państwa członkowskie składały Komisji sprawozdania na temat poziomów zużycia zaawansowanych biopaliw na ich terytorium podczas ustalania ich krajowych celów oraz ze swoich osiągnięć na drodze do takich krajowych celów w roku 2020, na podstawie czego powinien zostać opublikowany raport syntetyczny, aby ocenić skuteczność środków wprowadzonych niniejszą dyrektywą w zmniejszaniu ryzyka emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów wskutek promocji zaawansowanych biopaliw. Oczekuje się, że zaawansowane biopaliwa mające ograniczone skutki w postaci pośredniej zmiany użytkowania gruntów i zapewniające znaczne całkowite ograniczenie emisji gazów cieplarnianych oraz ich promocja będą odgrywały znaczną rolę w dekarbonizacji transportu i rozwoju niskoemisyjnych technologii transportowych również po roku 2020.
- (10) W swoich konkluzjach z dni 23–24 października 2014 r. Rada Europejska podkreśliła znaczenie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i zagrożeń związanych z uzależnieniem od paliw kopalnych w sektorze transportu w ramach polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz zwróciła się do Komisji o dalsze przeanalizowanie instrumentów i środków w ramach kompleksowego i neutralnego technologicznie podejścia w zakresie wspierania zmniejszenia emisji oraz efektywności energetycznej transportu, transportu elektrycznego i odnawialnych źródeł energii w transporcie, także po roku 2020.
- (11) Jest również ważne, aby mapa drogowa na rzecz energii odnawialnej na okres po 2020 r., która ma zostać przedstawiona przez Komisję w 2018 r. zgodnie z art. 23 ust. 9 dyrektywy 2009/28/WE, w tym dla sektora transportu, została opracowana jako część szerszej unijnej strategii w zakresie technologii i innowacji klimatyczno-energetycznych, która ma zostać przygotowana zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 20 marca 2015 r. Należy zatem dokonać przeglądu skuteczności zachęt do opracowywania i stosowania zaawansowanych technologii produkcji biopaliw w odpowiednim czasie w celu zapewnienia, aby wnioski z tego przeglądu zostały w pełni uwzględnione w pracach nad mapą drogową na okres po 2020 r.
- (12) Różnice w szacowanych wartościach emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów są rezultatem różnych danych wejściowych oraz podstawowych założeń dotyczących rozwoju rolnictwa, takich jak trendy w wydajności i produktywności rolnictwa, przydział produktów ubocznych oraz zaobserwowane tempo globalnych zmian użytkowania gruntów i wskaźniki wylesiania – które to czynniki są poza kontrolą producentów biopaliw. Mimo że większość surowców do produkcji biopaliw produkuje się w Unii, oczekuje się jednak, że szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów będą miały miejsce poza Unią, gdzie prawdopodobnie dodatkowa produkcja będzie się odbywała po najniższym koszcie. W szczególności założenia dotyczące przekształcania lasów tropikalnych oraz osuszania torfowisk poza Unią mają znaczny wpływ na szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów związane z produkcją biodiesla z roślin oleistych; w tej sytuacji najważniejsze jest zapewnienie, by takie dane i założenia były analizowane w zgodzie z najnowszymi dostępnymi informacjami na temat przekształcania gruntów i wylesiania, w tym na temat postępów poczynionych w tych dziedzinach dzięki trwającym programom międzynarodowym. Komisja powinna zatem przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym poddaje przeglądowi, w oparciu o najlepsze dostępne dane naukowe, skuteczność środków wprowadzonych niniejszą dyrektywą, jeśli chodzi o ograniczanie emisji gazów cieplarnianych wynikającej z pośredniej zmiany użytkowania gruntów w związku z produkcją biopaliw i biopłynów oraz poddaje przeglądowi możliwości włączenia skorygowanych szacowanych czynników emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów do odpowiednich kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (13) W celu zapewnienia długookresowej konkurencyjności sektorów przemysłowych opartych na biotechnologii oraz zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 13 lutego 2012 r. zatytułowanym „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” i komunikatem Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy”, wspierającymi w całej Europie zintegrowane i zdywersyfikowane biorafinerie, na mocy przepisów dyrektywy 2009/28/WE należy ustanowić większe zachęty, które prowadziłyby do preferowania stosowania surowców z biomasy, które nie mają wysokiej wartości gospodarczej w przypadku zastosowań innych niż biopaliwa.
- (14) Większe wykorzystanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych umożliwia stawienie czoła wielu wyzwaniom w sektorze transportu i w innych sektorach energii. Właściwe jest zatem zapewnienie dodatkowych zachęt stymulujących wykorzystanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu oraz zwiększenie mnożników do obliczania wkładu uzyskanego dzięki energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych zużytej przez elektryczny transport kolejowy i elektryczne pojazdy drogowe, co zwiększy ich powszechność i udział w rynku. Ponadto właściwe jest rozważenie dalszych środków na rzecz promowania efektywności energetycznej i oszczędności energii w sektorze transportu.

- (15) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽¹⁾ pomaga Unii zbliżyć się do modelu „społeczeństwa recyklingu”, dążąc do eliminacji wytwarzania odpadów i do wykorzystywania odpadów jako zasobu. Hierarchia postępowania z odpadami zasadniczo ustanawia kolejność priorytetów w odniesieniu do tego, co stanowi najlepsze z punktu widzenia środowiska całościowe rozwiązanie w zakresie ustawodawstwa i polityki dotyczących odpadów. Państwa członkowskie powinny wspierać stosowanie odpadów posegregowanych w wyniku recyklingu zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami i z celem utworzenia „społeczeństwa recyklingu” oraz, o ile to możliwe, nie powinny wspierać składowania lub spalania takich odpadów. Za odpady można uznać pewne surowce, w których przypadku istnieje niewielkie ryzyko pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Mogą być jednak one nadal przypisywane do innych celów, które stałyby wyżej w hierarchii postępowania z odpadami określonej w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE niż odzysk energii. Właściwe jest zatem, by państwa członkowskie należycie uwzględniły zasadę hierarchii postępowania z odpadami we wszystkich środkach służących propagowaniu biopaliw o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, lub w jakichkolwiek środkach służących minimalizowaniu zachęt do nadużyć związanych z produkcją takich biopaliw, dzięki czemu zachęty do wykorzystywania odpadów jako biopaliw nie udaremniałyby wysiłków na rzecz zmniejszenia ilości odpadów lub zwiększenia recyklingu i na rzecz skutecznego i zrównoważonego wykorzystania dostępnych zasobów. Państwa członkowskie mogłyby ująć w swojej sprawozdawczości środki podejmowane przez siebie w tym względzie na mocy dyrektywy 2009/28/WE.
- (16) Należy podnieść minimalny próg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw i biopłynów produkowanych w nowych instalacjach w celu poprawy ich całkowitego bilansu gazów cieplarnianych, jak również w celu zniechęcenia do dalszych inwestycji w instalacje o słabych parametrach ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Podniesienie tego progu zapewniłoby ochronę inwestycji w zdolności produkcyjne w zakresie produkcji biopaliw i biopłynów, zgodnie z art. 19 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2009/28/WE.
- (17) Aby przygotować proces przestawiania się na zaawansowane biopaliwa i zminimalizować całkowite skutki pośredniej zmiany użytkowania gruntów, właściwe jest ograniczenie ilości biopaliw i biopłynów produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, które to biopaliwa i biopłyny mogą być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie 2009/28/WE, bez ograniczania całkowitego zużycia tych biopaliw i biopłynów. Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) ustalenie limitu na poziomie Unii pozostaje bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie niższych limitów w odniesieniu do ilości biopaliw i biopłynów produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, które mogą być zaliczane na poziomie krajowym na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie 2009/28/WE.
- (18) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydowania o zastosowaniu tego limitu w odniesieniu do ilości biopaliw produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, które mogą zostać wzięte pod uwagę, aby osiągnąć cel określony w art. 7a dyrektywy 98/70/WE.
- (19) Mając na uwadze potrzebę ograniczenia ilości biopaliw i biopłynów produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, państwa członkowskie powinny postawić sobie za cel stopniowe znoszenie wsparcia dla zużycia takich biopaliw i biopłynów na poziomie, który przekracza ten limit.
- (20) Ograniczenie ilości biopaliw i biopłynów produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, które mogą być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie 2009/28/WE nie ma wpływu na swobodę ustalania przez państwa członkowskie własnej ścieżki osiągnięcia wymaganego udziału konwencjonalnych biopaliw w ramach łącznego celu wynoszącego 10 %. W ten sposób biopaliwa wyprodukowane przez instalacje działające przed końcem 2013 r. mają w dalszym ciągu pełny dostęp do rynku. Niniejsza dyrektywa nie wpływa zatem na uzasadnione oczekiwania podmiotów prowadzących takie instalacje.
- (21) Średnie wartości tymczasowe szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów powinny być uwzględniane w sprawozdawczości dostawców paliw i Komisji na temat emisji gazów cieplarnianych z biopaliw wymaganej na mocy dyrektywy 98/70/WE, a także w sprawozdawczości Komisji na temat

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2009/28/WE. Biopaliwom wytwarzanym z surowców, które nie powodują dodatkowego zapotrzebowania na grunty, takim jak biopaliwa produkowane z odpadów, należy przypisać zerowy wskaźnik emisji.

- (22) Ryzyko związane z pośrednią zmianą użytkowania gruntów może się pojawić, jeżeli rośliny niespożywcze, uprawiane przede wszystkim do celów energetycznych, będą uprawiane na istniejących użytkach rolnych używanych do produkcji żywności i paszy. Niemniej jednak w porównaniu z uprawami roślin spożywczych i paszowych, takie rośliny uprawiane przede wszystkim do celów energetycznych mogą dawać większe plony oraz posiadać wyższy potencjał przyczyniania się do rekultywacji poważnie zdegradowanych lub silnie zanieczyszczonych gruntów. Jednakże informacje na temat produkcji biopaliw i biopłynów z takich roślin oraz na temat ich rzeczywistego wpływu na zmianę użytkowania gruntów są ograniczone. Dlatego Komisja powinna również monitorować i regularnie przedstawiać sprawozdania z sytuacji w zakresie produkcji i zużycia w Unii biopaliw i biopłynów produkowanych z takich roślin, a także monitorować i przedstawiać sprawozdania ze skutków tych procesów. Należy zidentyfikować i wykorzystać przedsięwzięcia realizowane obecnie w Unii w celu poprawy bazy informacyjnej do celów pogłębionej analizy zarówno zagrożeń, jak i korzyści związanych ze zrównoważeniem środowiskowym.
- (23) Wzrost plonów w sektorach rolniczych wynikający ze zintensyfikowanych badań, rozwoju technicznego i transferu wiedzy ponad poziomy, które byłyby osiągnane przy braku promujących wydajność systemów odnoszących się do biopaliw bazujących na roślinach spożywczych i paszowych, a także uprawianie drugiej uprawy rocznej na obszarach, których wcześniej nie wykorzystywano do drugiej uprawy rocznej, mogą przyczynić się do ograniczenia pośredniej zmiany użytkowania gruntów. W zakresie, w jakim osiągnięty na poziomie krajowym lub na poziomie projektu efekt ograniczenia pośredniej zmiany użytkowania gruntów można określić ilościowo, środki wprowadzone na mocy niniejszej dyrektywy mogłyby odzwierciedlać taką poprawę wydajności zarówno w postaci zmniejszonych szacowanych wartości emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów, jak i w postaci wkładu biopaliw bazujących na roślinach spożywczych i paszowych w udział energii ze źródeł odnawialnych w transporcie, który to udział należy osiągnąć w 2020 r.
- (24) Dobrowolne systemy odgrywają coraz ważniejszą rolę w dostarczaniu dowodów zgodności z wymogami zrównoważonego rozwoju określonymi w dyrektywach 98/70/WE i 2009/28/WE. Należy zatem upoważnić Komisję, aby zobowiązała dobrowolne systemy, w tym te już uznane przez Komisję zgodnie z art. 7c ust. 6 dyrektywy 98/70/WE i art. 18 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE, do składania regularnych sprawozdań z ich działań. Sprawozdania te należy udostępniać publicznie, aby zwiększyć przejrzystość i poprawić nadzór sprawowany przez Komisję. Ponadto taka sprawozdawczość umożliwiłaby przekazywanie Komisji niezbędnych informacji do sprawozdań dotyczących działania dobrowolnych systemów z myślą o określeniu najlepszych praktyk i przedłożeniu, w stosownych przypadkach, wniosku mającego na celu dalsze propagowanie takich najlepszych praktyk.
- (25) W celu ułatwienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego należy doprecyzować warunki, na jakich stosowana jest zasada wzajemnego uznawania w stosunkach między wszystkimi systemami weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów ustanowionymi zgodnie z dyrektywą 98/70/WE i 2009/28/WE.
- (26) Dobre zarządzanie i podejście do rozwoju oparte na prawach, obejmujące wszystkie prawa człowieka, w odniesieniu do bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego na wszystkich szczeblach, ma podstawowe znaczenie i dlatego należy zachować spójność między różnymi strategiami politycznymi w przypadkach negatywnych skutków dla bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego. W tym kontekście szczególne znaczenie ma zarządzanie i zabezpieczenie stosunków własności i prawa użytkowania gruntów. Zatem państwa członkowskie powinny przestrzegać zasad odpowiedzialnego inwestowania w rolnictwo i systemy żywnościowe zatwierdzonych przez Komitet ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego (CFS) Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa w październiku 2014 r. Państwa członkowskie zachęca się również do wspierania wdrażania dobrowolnych wytycznych w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łąk i lasów na całym świecie w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego, przyjętych przez CFS w październiku 2013 r.
- (27) Mimo że biopaliwa bazujące na roślinach spożywczych i paszowych kojarzone są zasadniczo z ryzykiem pośredniej zmiany użytkowania gruntów, istnieją też wyjątki od tej reguły. Państwa członkowskie i Komisja powinny zachęcać do opracowywania i wykorzystywania systemów, które są w stanie skutecznie udowodnić, że określona ilość surowców do produkcji biopaliw, wyprodukowanych w ramach danego projektu, nie spowodowała przesunięcia produkcji na inne cele. Może tak być na przykład w przypadku, gdy produkcja danego biopaliwa równa jest ilości dodatkowej produkcji osiągniętej przez inwestowanie w lepszą wydajność, przekraczającą poziomy, które zostałyby osiągnięte, w razie gdyby nie istniały takie systemy promujące wydajność, lub gdy produkcja biopaliwa odbywa się na gruncie, na którym nastąpiła bezpośrednia zmiana użytkowania gruntów, bez istotnego negatywnego wpływu na wcześniej świadczony przez ten grunt usługi

ekosystemowe, w tym na ochronę zasobów węgla i ochronę bioróżnorodności. Państwa członkowskie i Komisja powinny badać możliwości ustanowienia kryteriów określania i certyfikacji takich systemów, które są w stanie skutecznie dowieść, że określona ilość surowców do produkcji biopaliw, wyprodukowanych w ramach danego projektu, nie spowodowała przesunięcia produkcji na cele inne niż produkcja biopaliw i że takie surowce do produkcji biopaliw zostały wyprodukowane zgodnie z unijnymi kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw. Można uznać tylko taką ilość surowców, która odpowiada rzeczywistemu zmniejszeniu przesunięcia, osiągniętemu dzięki danemu systemowi.

- (28) Właściwe jest dostosowanie zasad stosowania wartości standardowych w celu zapewnienia równego traktowania producentów niezależnie od miejsca, gdzie odbywa się produkcja. Chociaż państwa trzecie mogą stosować wartości standardowe, to producenci unijni mają obowiązek stosować wartości rzeczywiste w przypadkach, gdy są one wyższe od wartości standardowych lub gdy państwo członkowskie nie złożyło sprawozdania, zwiększając tym samym obciążenia administracyjne producentów. Obecne zasady należy zatem uprościć, tak aby stosowanie wartości standardowych nie ograniczało się do obszarów na terenie Unii ujętych w wykazach, o których mowa w art. 19 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE i art. 7d ust. 2 dyrektywy 98/70/WE.
- (29) W związku z wejściem w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uprawnienia powierzone Komisji na mocy dyrektyw 2009/28/WE i 98/70/WE należy dostosować do postanowień art. 290 i art. 291 TFUE.
- (30) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektyw 98/70/WE oraz 2009/28/WE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (31) W celu umożliwienia dostosowania dyrektywy 98/70/WE do postępu naukowo-technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dodawania szacunkowych wartości typowych i standardowych odnoszących się do ścieżek biopaliw oraz dostosowania dopuszczalnych metod analitycznych związanych ze specyfikacją paliwa oraz dozwolonego przekroczenia poziomu prężności par w benzynie zawierającej bioetanol, jak również do ustalania wartości standardowych emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego oraz wychwytywania i wykorzystania dwutlenku węgla na potrzeby transportu.
- (32) W celu umożliwienia dostosowania dyrektywy 2009/28/WE do postępu naukowo-technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ewentualnego dodania do wykazu surowców do produkcji biopaliw i paliw, których wkład w realizację celu określonego w art. 3 ust. 4 tej dyrektywy należy uznać za dwukrotność ich wartości energetycznej, a także w odniesieniu do dodawania szacunkowych wartości typowych i standardowych odnoszących się do ścieżek biopaliw i biopłynów, jak również do dostosowania do postępu naukowo-technicznego wartości energetycznej paliw transportowych zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy 2009/28/WE.
- (33) Szczególnie ważne jest, aby stosując dyrektywy 98/70/WE oraz 2009/28/WE, w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (34) Komisja powinna dokonać przeglądu skuteczności środków wprowadzonych niniejszą dyrektywą, w oparciu o najlepsze i najnowsze dostępne dowody naukowe, w zakresie ograniczania wpływu emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów, jak również zbadać sposoby dalszego zmniejszenia tego wpływu.
- (35) Ważne jest, aby Komisja bezzwłocznie przedstawiła całościowy wniosek dotyczący racjonalnej pod względem kosztów i neutralnej technologicznie polityki po roku 2020 w celu stworzenia długoterminowej perspektywy dla inwestycji w zrównoważone biopaliwa o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów oraz w inne środki dekarbonizacji sektora transportu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (36) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. ⁽¹⁾ dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (37) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, to jest zapewnienie jednolitego rynku paliw stosowanych w transporcie drogowym oraz w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach i zagwarantowanie przestrzegania minimalnych norm ochrony środowiska przy stosowaniu tych paliw, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (38) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 98/70/WE i 2009/28/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:

- „10) »odnawialne paliwa ciekłe lub gazowe pochodzenia niebiologicznego« oznaczają paliwa ciekłe lub gazowe inne niż biopaliwa, których wartość energetyczna pochodzi z odnawialnych źródeł energii innych niż biomasa i które są stosowane w transporcie;
- 11) »rośliny wysokoskrobiowe« oznaczają rośliny obejmujące głównie zboża (niezależnie od tego, czy wykorzystywane są tylko ziarna czy całe rośliny, tak jak w przypadku zielonej kukurydzy), rośliny bulwiaste i korzeniowe (takie jak ziemniaki, topinambur, słodkie ziemniaki, maniok i ignamy) oraz uprawy roślin cebulowych (takie jak kolokazja jadalna i ksantosoma);
- 12) »biopaliwa o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów« oznaczają biopaliwa, których surowce zostały wyprodukowane w ramach systemów zmniejszających przenoszenie produkcji do celów innych niż służące wytwarzaniu biopaliw i zostały wyprodukowane zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, określonymi w art. 7b;
- 13) »pozostałość przetwarzania« oznacza substancję niebędącą produktem końcowym (produktami końcowymi), którego (których) bezpośredniemu wytworzeniu służy dany proces produkcji. Nie jest ona podstawowym celem tego procesu produkcji i proces ten nie został w sposób zamierzony zmodyfikowany w celu jej wytworzenia;
- 14) »pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa« oznaczają pozostałości bezpośrednio wytworzone przez rolnictwo, akwakulturę, rybołówstwo i leśnictwo; nie obejmują one pozostałości pochodzących z powiązanych przemysłów lub powiązanego przetwarzania.”;

2) w art. 7a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku dostawców biopaliw przeznaczonych do użytku w lotnictwie państwa członkowskie mogą zezwolić takim dostawcom na podjęcie decyzji o ich udziale w wypełnianiu obowiązku zmniejszenia emisji określonego w ust. 2 niniejszego artykułu, o ile te biopaliwa będą zgodne z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 7b.”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie mogą postanowić, że maksymalny udział biopaliw produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, służący realizacji celu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie może przekraczać maksymalnego udziału ustanowionego w art. 3 ust. 4 akapit drugi lit. d) dyrektywy 2009/28/WE.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, aby określić szczegółowe przepisy dotyczące jednolitego wdrożenia przez państwa członkowskie ust. 4 niniejszego artykułu.”;

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia nie później niż dnia 31 grudnia 2017 r. aktów delegowanych w celu określenia wartości standardowych emisji gazów cieplarnianych, jeżeli takie wartości nie zostały jeszcze określone przed dniem 5 października 2015 r., w odniesieniu do:

- a) odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego;
- b) wychwytywania i wykorzystywania dwutlenku węgla na potrzeby transportu.

7. W ramach sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy paliw przekazywali co roku organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie informacje na temat ścieżek produkcji biopaliw, ilości biopaliw pochodzących z surowców, zgodnie z kategoriami zawartymi w załączniku V część A, oraz emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii, w tym tymczasowych średnich wartości szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Państwa członkowskie zgłaszają te informacje Komisji.”;

3) w art. 7b wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, które wynika z wykorzystania biopaliw, uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 60 % w przypadku biopaliw wyprodukowanych w instalacjach, które rozpoczęły działalność po dniu 5 października 2015 r. Instalację uznaje się za »działającą«, jeżeli prowadzona jest fizyczna produkcja biopaliw.

W przypadku instalacji, które działały w dniu 5 października 2015 r. lub przed tą datą, do celów określonych w ust. 1 biopaliwa zapewniają ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 35 % do dnia 31 grudnia 2017 r. i o co najmniej 50 % od dnia 1 stycznia 2018 r.

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystania biopaliw oblicza się zgodnie z art. 7d ust. 1.”;

b) w ust. 3 skreśla się akapit drugi;

4) w art. 7c wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, aby opracować wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego ustępu. Komisja zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle, a w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Dobrowolne systemy, o których mowa w ust. 4 (»dobrowolne systemy«) regularnie, oraz nie rzadziej niż raz na rok, publikują listę swoich organów certyfikujących wykorzystywanych do niezależnych audytów, wskazującą w odniesieniu do każdego organu certyfikującego, który podmiot lub krajowy organ publiczny go uznał i który podmiot lub krajowy organ publiczny go monitoruje.

W szczególności w celu zapobiegania nadużyciom Komisja może na podstawie analizy ryzyka lub sprawozdań, o których mowa w ust. 6 akapit drugi niniejszego artykułu, określić standardy niezależnych audytów i wymagać, aby wszystkie dobrowolne systemy przestrzegały tych standardów. Dokonuje się tego w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3. W aktach tych ustala się harmonogram wdrażania tych standardów przez dobrowolne systemy. Komisja może uchylać decyzje uznające dobrowolne systemy, w przypadku gdy systemy te nie wdrażają takich standardów w przewidzianym terminie.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Decyzje na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3. Takie decyzje obowiązują przez okres maksymalnie pięciu lat.

Komisja wymaga, by każdy dobrowolny system, w którego sprawie przyjęta zostaje decyzja zgodnie z ust. 4, przedkładał jej w terminie do dnia 6 października 2016 r., a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, sprawozdanie obejmujące każdą z liter zawartych w akapicie trzecim niniejszego ustępu. Co do zasady sprawozdanie obejmuje poprzedni rok kalendarzowy. Pierwsze sprawozdanie obejmuje co najmniej sześć miesięcy od dnia 9 września 2015 r. Wymóg przekazywania sprawozdania ma zastosowanie wyłącznie do dobrowolnych systemów, które działają przez co najmniej 12 miesięcy.

W terminie do dnia 6 kwietnia 2017 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące sprawozdania, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, dokonujące przeglądu działania umów, o których mowa w ust. 4, lub dobrowolnych systemów, w których sprawie przyjęta została decyzja zgodnie z niniejszym artykułem, a także wskazujące najlepsze praktyki. Sprawozdanie to opiera się na najlepszych dostępnych informacjach, w tym wynikających z konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, a także na praktycznych doświadczeniach w zakresie stosowania tych umów lub systemów. Sprawozdanie analizuje ogólnie:

- a) niezależność, warunki i częstotliwość audytów – zarówno w odniesieniu do tego, co określono w dokumentacji danego systemu w momencie zatwierdzania go przez Komisję, jak i w odniesieniu do najlepszych praktyk danej branży;
- b) dostępność oraz doświadczenie i przejrzystość w zakresie stosowania metod identyfikowania przypadków nieprzestrzegania zasad i zajmowania się takimi przypadkami, ze szczególnym uwzględnieniem zajmowania się przypadkami poważnych naruszeń ze strony członków systemu lub zarzutami dotyczącymi takich naruszeń;
- c) przejrzystość, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności systemu, dostępność tłumaczeń na stosowne języki krajów i regionów, z których pochodzą surowce, dostępność wykazów certyfikowanych podmiotów i odpowiednich certyfikatów oraz dostępność sprawozdań z audytu;
- d) udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza jeśli chodzi o konsultacje ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi – przed podejmowaniem decyzji, podczas opracowywania systemu i dokonywania jego przeglądu, a także podczas audytów – oraz reakcje na ich wkłady;
- e) ogólną solidność systemu, zwłaszcza w świetle zasad dotyczących akredytacji, kwalifikacji i niezależności audytorów i odpowiednich organów systemu;
- f) rynkowe aktualizacje systemu, liczbę certyfikowanych surowców i biopaliw – w podziale na kraj pochodzenia i rodzaj, liczbę uczestników;

g) łatwość i skuteczność wprowadzenia systemu śledzenia dowodów zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju, udostępnianych przez system uczestnikowi (uczestnikom); taki system śledzenia służy jako środek zapobiegający nadużyciom ze szczególnym uwzględnieniem wykrywania domniemych nadużyć i innych nieprawidłowości, postępowania z nimi i działań podejmowanych w związku z nimi oraz, w stosownych przypadkach, liczbę wykrytych przypadków nadużyć lub nieprawidłowości;

oraz w szczególności:

h) warianty upoważniania podmiotów do uznawania i monitorowania organów certyfikujących;

i) kryteria uznawania lub akredytacji organów certyfikujących;

j) zasady prowadzenia monitorowania organów certyfikujących;

k) sposoby ułatwienia lub ulepszenia działań propagujących najlepsze praktyki.

Państwo członkowskie może powiadomić o swoim systemie krajowym Komisję. Komisja traktuje priorytetowo ocenę takiego systemu. Decyzję w sprawie zgodności tak zgłoszonego systemu krajowego z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, aby ułatwić wzajemne dwustronne i wielostronne uznawanie systemów weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw. W przypadku pozytywnej decyzji systemy ustanowione zgodnie z niniejszym artykułem nie odmawiają wzajemnego uznawania względem systemu tego państwa członkowskiego, jeżeli chodzi o weryfikację zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 7b ust. 2–5.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Komisja – na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy – analizuje stosowanie art. 7b w związku z danym źródłem biopaliwa i w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wniosku decyduje, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, czy dane państwo członkowskie może uwzględniać biopaliwo z tego źródła do celów art. 7a.”;

5) w art. 7d wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. Typowy poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych można zgłaszać Komisji w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 2, w przypadku państw członkowskich, oraz w przypadku terytoriów poza Unią w sprawozdaniach równoważnych sprawozdaniom, o których mowa w ust. 2, oraz sporządzonych przez właściwe organy.

4. Komisja może zdecydować, w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, że sprawozdania określone w ust. 3 niniejszego artykułu zawierają dokładne dane służące do pomiaru emisji gazów cieplarnianych związanych z uprawą surowców do biopaliw, które są zwykle produkowane na tych obszarach, do celów art. 7b ust. 2.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja przygotowuje i publikuje sprawozdanie dotyczące szacunkowych wartości typowych i standardowych określonych w załączniku IV część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu i procesów technologicznych.

W przypadku gdy ze sprawozdań, o których mowa w akapicie pierwszym, wynika, że szacunkowe wartości typowe i standardowe w załączniku IV część B i E mogą wymagać korekty w oparciu o najnowsze dowody naukowe, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowny wniosek ustawodawczy.”;

b) skreśla się ust. 6;

c) w ust. 7 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„7. Komisja dokonuje przeglądu załącznika IV, aby w uzasadnionych przypadkach dodać wartości dotyczące innych ścieżek produkcji biopaliw w odniesieniu do tych samych lub innych surowców. Przegląd ten uwzględni także modyfikację metodologii określonej w części C załącznika IV, w szczególności w odniesieniu do:

- metody uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metody uwzględniania produktów ubocznych,
- metody uwzględniania kogeneracji, oraz
- statusu produktów ubocznych nadanego resztkom poźniwym.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi. W przypadku gdy z przeglądu przeprowadzonego przez Komisję wynika, że załącznik IV powinien zostać uzupełniony, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 10a w celu dodawania, lecz nie usuwania ani zmieniania, szacunkowych wartości typowych i standardowych w załączniku IV części A, B, D i E w odniesieniu do ścieżek biopaliw, co do których w tym załączniku nie zawarto jeszcze konkretnych wartości.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku gdy jest to konieczne w celu zapewnienia jednolitego stosowania załącznika IV część C pkt 9, Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegółowe specyfikacje techniczne i definicje. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3.”;

6) art. 7e ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprawozdania przedkładane przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, o których mowa w art. 7b ust. 7, art. 7c ust. 2, art. 7c ust. 9, art. 7d ust. 4 i 5, a także sprawozdania i informacje przekazywane na mocy art. 7c ust. 3 akapit pierwszy i piąty oraz art. 7d ust. 2 sporządzane są i przekazywane zarówno w celach dyrektywy 2009/28/WE, jak i niniejszej dyrektywy.”;

7) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie monitorują zgodność z wymogami określonymi w art. 3 i 4, w odniesieniu do benzyny i olejów napędowych, na podstawie metod analitycznych, o których mowa w, odpowiednio, załączniku I i II.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 31 sierpnia każdego roku państwa członkowskie składają sprawozdanie zawierające krajowe dane dotyczące jakości paliw za poprzedni rok kalendarzowy. Komisja ustanawia w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 3, wspólny format, w jakim przedkładane są zestawienia krajowych danych dotyczących jakości paliw. Pierwsze sprawozdanie zostaje przedłożone do dnia 30 czerwca 2002 r. Poczynając od dnia 1 stycznia 2004 r., format tego sprawozdania musi być zgodny z formatem opisanym w odpowiedniej normie europejskiej. Dodatkowo państwa członkowskie podają w sprawozdaniu łączne ilości benzyny i olejów napędowych wprowadzonych do obrotu na ich terytorium oraz wprowadzone do obrotu ilości benzyny bezołowiowej i olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki 10 mg/kg. Ponadto państwa członkowskie podają corocznie dane na temat dostępności, w oparciu o odpowiednio wyważoną podstawę geograficzną, benzyny i olejów napędowych o maksymalnej zawartości siarki 10 mg/kg wprowadzonych do obrotu na ich terytorium.”;

8) w art. 8a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W świetle oceny przeprowadzonej za pomocą metodologii testowania, o której mowa w ust. 1, Parlament Europejski i Rada mogą na podstawie wniosku ustawodawczego Komisji zmienić limit zawartości MMT w paliwie określony w ust. 2.”;

9) w art. 9 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„k) ścieżki produkcji, ilości i emisje gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii, w tym tymczasowe średnie wartości szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres wynikający z analizy wrażliwości określonej w załączniku V, dotyczące biopaliw zużywanych w Unii. Komisja udostępnia publicznie dane dotyczące tymczasowych średnich wartości szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres wynikający z analizy wrażliwości.”;

10) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Procedura do dostosowania dopuszczalnych metod analitycznych i dozwolonego przekroczenia poziomu prężności par”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10a, w zakresie niezbędnym do dostosowania dopuszczalnych metod analitycznych w celu zapewnienia spójności ze zmianą norm europejskich, o których mowa w załączniku I i II. Komisja jest także uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10a w celu dostosowania dozwolonego przekroczenia poziomu prężności par (w kPa) w odniesieniu do zawartości etanolu w benzynie określonego w załączniku III w granicach określonych w art. 3 ust. 4 akapit pierwszy. Takie akty delegowane pozostają bez uszczerbku dla zwolnień przyznanych na mocy art. 3 ust. 4.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7a ust. 6, art. 7d ust. 7 i art. 10 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 5 października 2015 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7a ust. 6, art. 7d ust. 7 i art. 10 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7a ust. 6, art. 7d ust. 7 i art. 10 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

12) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga Komitet ds. Jakości Paliwa. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego rozwoju biopaliw, o których to kwestiach mowa w art. 7b, 7c i 7d, Komisję wspomaga Komitet ds. Zrównoważonego Rozwoju Biopaliw i Biopłynów, o którym mowa w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).;

13) zmienia się załącznik IV i dodaje się załącznik V – zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2009/28/WE

W dyrektywie 2009/28/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 akapit drugi dodaje się litery w brzmieniu:

- p) »odpady« są zdefiniowane jak w art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (*); substancje, które zostały w sposób zamierzony zmodyfikowane lub zanieczyszczone, aby spełniały tę definicję, nie są objęte niniejszą definicją;
- q) »rośliny wysokoskrobiowe« oznaczają rośliny obejmujące głównie zboża (niezależnie od tego, czy wykorzystywane są tylko ziarna czy całe rośliny, tak jak w przypadku zielonej kukurydzy), rośliny bulwiaste i korzeniowe (takie jak ziemniaki, topinambur, słodkie ziemniaki, maniok i ignamy) oraz rośliny cebulowe (takie jak kolokazja jadalna i ksantosoma);
- r) »materiał lignocelulozowy« oznacza materiał składający się z ligniny, celulozy i hemicelulozy, taki jak biomasa pozyskana z lasów, drzewiastych roślin energetycznych oraz pozostałości i odpady przemysłowe gałęzi przemysłu związanych z leśnictwem;
- s) »niespożywczy materiał celulozowy« oznacza surowce składające się głównie z celulozy i hemicelulozy i mające niższą zawartość ligniny niż materiał lignocelulozowy. Materiał ten obejmuje resztki poźniwe roślin spożywczych i paszowych (takie jak słoma, łodygi roślin zbożowych, łuski nasion i łupiny), trawiastych roślin energetycznych o niskiej zawartości skrobi (takie jak życica, proso różgowe, Miskanthus, arundo trzcinowate oraz uprawy okrywowe przed uprawami głównymi i po nich), pozostałości przemysłowe (w tym rośliny spożywcze i paszowe – po wyekstrahowaniu olejów roślinnych, cukrów, skrobi i białek), a także materiał z bioodpadów;
- t) »pozostałość przetwarzania« oznacza substancję niebędącą produktem końcowym (produktami końcowymi), którego (których) bezpośredniemu wytworzeniu służy dany proces produkcji. Nie jest ona podstawowym celem tego procesu produkcji i proces ten nie został w sposób zamierzony zmodyfikowany w celu jej wytworzenia;
- u) »odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego« oznaczają paliwa ciekłe lub gazowe inne niż biopaliwa, których wartość energetyczna pochodzi z odnawialnych źródeł energii innych niż biomasa i które są stosowane w transporcie;

- v) »pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa« oznaczają pozostałości bezpośrednio wytworzone przez rolnictwo, akwakulturę, rybołówstwo i leśnictwo; nie obejmują one pozostałości pochodzących z powiązanych przemysłów lub powiązanego przetwarzania;
- w) »biopaliwa i biopłyny o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów« oznaczają biopaliwa i biopłyny, których surowce zostały wyprodukowane w ramach systemów zmniejszających przenoszenie produkcji do celów innych niż służące wytwarzaniu biopaliw i biopłynów i zostały wyprodukowane zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów określonymi w art. 17.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na potrzeby osiągnięcia celów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, maksymalny łączny wkład biopaliw i biopłynów produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokokrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne nie może przekraczać ilości energii odpowiadającej maksymalnemu wkładowi określonemu w ust. 4 lit. d).”;

b) w ust. 4 akapit drugi wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) do obliczenia mianownika, tzn. całkowitej ilości energii zużytej w transporcie do celów akapitu pierwszego, uwzględnia się tylko benzynę, olej napędowy i biopaliwa, zużyte w transporcie drogowym i kolejowym, oraz energię elektryczną, w tym energię elektryczną zużytą do produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego;”;

(ii) w lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Niniejszą literę stosuje się, nie naruszając lit. d) niniejszego ustępu i art. 17 ust. 1 lit. a);”;

(iii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) do obliczenia udziału energii elektrycznej produkowanej ze źródeł odnawialnych i zużywanej przez wszystkie rodzaje pojazdów elektrycznych i do produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego, do celów lit. a) i b), państwa członkowskie mogą wybrać albo przeciętny udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w Unii, albo udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w ich własnym kraju, odpowiadający udziałowi zmierzonemu w ciągu dwóch lat poprzedzających rok, o którym mowa. Ponadto do obliczenia ilości energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii zużywanej przez elektryczny transport kolejowy, uznaje się, że zużycie to równe jest pomnożonej przez 2,5 wartości energetycznej przypadającej na pobraną energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii. Do obliczenia w lit. b) ilości energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii zużywanej przez elektryczne pojazdy drogowe uznaje się, że zużycie to równe jest pomnożonej przez 5 wartości energetycznej przypadającej na pobraną energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii.”;

(iv) dodaje się litery w brzmieniu:

„d) do obliczenia biopaliw w liczniku, udział energii z biopaliw wyprodukowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokokrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne nie może przekraczać 7 % końcowego zużycia energii w sektorze transportu w państwach członkowskich w 2020 r.

Biopaliw produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX nie wlicza się do limitu określonego w akapicie pierwszym niniejszej litery.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że udział energii z biopaliw wyprodukowanych z roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, innych niż rośliny zbożowe i inne rośliny wysokoskrobiowe, rośliny cukrowe i oleiste, nie wlicza się do limitu określonego w akapicie pierwszym niniejszej litery, pod warunkiem że:

- (i) zgodnie z art. 18 przeprowadzono weryfikację zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 17 ust. 2–5; oraz
 - (ii) rośliny te były uprawiane na terenach wchodzących w zakres pkt 8 części C załącznika V, a odnośną premię »eB« określoną w pkt 7 części C załącznika V uwzględniono przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych, do celów wykazania zgodności z art. 17 ust. 2;
- e) każde państwo członkowskie dąży do osiągnięcia celu, jakim jest minimalny poziom zużycia na ich terytorium biopaliw wyprodukowanych z surowców i innych paliw wyszczególnionych w części A załącznika IX. W związku z tym do dnia 6 kwietnia 2017 r. każde państwo członkowskie ustala krajowy cel, do którego osiągnięcia dąży. Wartością referencyjną dla tego celu jest 0,5 punktu procentowego w wartości energetycznej udziału energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w roku 2020, o którym mowa w akapicie pierwszym, zaspokajane z biopaliw wyprodukowanych z surowców i innych paliw wyszczególnionych w części A załącznika IX. Ponadto biopaliwa wyprodukowane z surowców niewymienionych w załączniku IX, które zostały określone przez właściwe organy krajowe jako odpady, pozostałości, niespożywczy materiał celulozowy lub materiał lignocelulozowy i które są wykorzystywane w istniejących instalacjach przed przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 (*) mogą być zaliczane do celu krajowego.

Państwa członkowskie mogą ustalić krajowy cel na poziomie niższym niż wartość referencyjna wynosząca 0,5 punktu procentowego na podstawie co najmniej jednej z poniższych przesłanek:

- (i) czynniki obiektywne, takie jak ograniczony potencjał zrównoważonej produkcji biopaliw wyprodukowanych z surowców i innych paliw wyszczególnionych w części A załącznika IX lub ograniczona dostępność na rynku takich biopaliw po racjonalnych kosztowo cenach;
- (ii) specyficzne warunki techniczne lub klimatyczne krajowego rynku paliw dla transportu, takie jak struktura i stan taboru transportu drogowego; lub
- (iii) krajowe polityki przyznające współmierne zasoby finansowe na zachęty do efektywności energetycznej i stosowania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w transporcie.

Przy określaniu swoich celów krajowych państwa członkowskie przekazują dostępne informacje o ilościach zużytych biopaliw z surowców i innych paliw, wymienionych w części A załącznika IX.

Przy określaniu strategii promowania produkcji paliw z surowców wymienionych w załączniku IX państwa członkowskie należyte uwzględniają hierarchię postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE, w tym jej przepisy dotyczące uwzględniania całego cyklu życia w kontekście ogólnych skutków wytwarzania różnych strumieni odpadów i gospodarowania nimi.

Zgodnie z art. 24 niniejszej dyrektywy Komisja publikuje:

- krajowe cele państw członkowskich,
- plany państw członkowskich dotyczące osiągnięcia celów krajowych, jeżeli są dostępne,
- w odpowiednich przypadkach, przyczyny rozbieżności między krajowymi celami państw członkowskich a wartością referencyjną, przekazane zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/1513; oraz
- raport syntetyczny na temat osiągnięć państw członkowskich w realizacji ich krajowych celów;

- f) biopaliwa wyprodukowane z surowców wymienionych w załączniku IX są uznawane za dwukrotność ich wartości energetycznej do celu zgodności z celem określonym w akapicie pierwszym.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 1).”;

- c) ust. 4 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedstawi, w stosownych przypadkach, wniosek umożliwiający, pod pewnymi warunkami, uznanie całkowitej ilości energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych zużytej do napędzania wszystkich rodzajów pojazdów elektrycznych i do produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego.”;

- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu zminimalizowania ryzyka, że pojedyncze partie surowców będą przedmiotem więcej niż jednego wniosku o uznanie w Unii, państwa członkowskie i Komisja dążą do zacieśnienia współpracy pomiędzy krajowymi systemami oraz między krajowymi systemami a dobrowolnymi systemami utworzonymi zgodnie z art. 18, obejmującej w stosownych przypadkach wymianę danych. W celu zapobiegania zamierzonej modyfikacji lub zamierzonego usuwania materiałów, tak aby można było je objąć załącznikiem IX, państwa członkowskie zachęcają do opracowania i stosowania systemów śledzenia ruchu i pochodzenia surowców oraz uzyskanych z nich biopaliw w całym łańcuchu wartości. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku wykrycia nadużycia podjęte zostały odpowiednie działania. Państwa członkowskie składają sprawozdanie z podjętych środków do dnia 31 grudnia 2017 r., a następnie co dwa lata, jeżeli nie dostarczyły równoważnych informacji o niezawodności systemu i zabezpieczeniu go przed nadużyciami w swoich sprawozdaniach dotyczących postępów w promowaniu i wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych sporządzonych zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. d).

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 25a w celu zmiany wykazu surowców w załączniku IX część A polegającej na dodaniu surowców, lecz nie na usunięciu ich z wykazu. Komisja przyjmuje odrębny akt delegowany w odniesieniu do każdego surowca, który ma zostać dodany do wykazu w załączniku IX część A. Każdy akt delegowany opiera się na analizie najnowszego postępu naukowo-technicznego, z odpowiednim uwzględnieniem zasad hierarchii postępowania z odpadami ustanowionych w dyrektywie 2008/98/WE, pozwalającej uznać, że dany surowiec nie generuje dodatkowego zapotrzebowania na grunty ani nie powoduje istotnych zakłóceń na rynkach w odniesieniu do produktów (ubocznych), odpadów ani pozostałości, zapewnia znaczne ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z paliwami kopalnymi i nie grozi negatywnym wpływem na środowisko i bioróżnorodność.”;

- 3) art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 25a aktów delegowanych dotyczących dostosowania wartości energetycznej paliw transportowych określonych w załączniku III do postępu naukowo-technicznego.”;

- 4) w art. 6 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą uzgodnić i poczynić ustalenia dotyczące statystycznych transferów określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Przekazywana ilość jest:

- a) dodawana do ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu, czy inne państwo członkowskie przyjmujące transfer spełnia wymogi art. 3 ust. 1, 2 i 4; oraz
- b) dodawana do ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu, czy inne państwo członkowskie przyjmujące transfer spełnia wymogi art. 3 ust. 1, 2 i 4.

2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do art. 3 ust. 1, 2 i 4 mogą obowiązywać przez jeden rok lub więcej lat. Komisja jest o nich powiadamiana nie później niż 3 miesiące po zakończeniu każdego roku, w którym obowiązywały. Informacje przesłane Komisji obejmują ilość i cenę odnośnej energii.”;

5) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, które wynika z wykorzystania biopaliw i biopłynów, uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 60 % w przypadku biopaliw i biopłynów wyprodukowanych w instalacjach, które rozpoczęły działalność po dniu 5 października 2015 r. Uznaje się, że instalacja »działa«, jeżeli prowadzona jest fizyczna produkcja biopaliw lub biopłynów.

W przypadku instalacji, które działały w dniu 5 października 2015 r. lub przed tą datą, do celów określonych w ust. 1 biopaliwa zapewniają ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 35 % do dnia 31 grudnia 2017 r. i o co najmniej 50 % od dnia 1 stycznia 2018 r.

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, które wynika z wykorzystania biopaliw i biopłynów, oblicza się zgodnie z art. 19 ust. 1.”;

b) w ust. 3 skreśla się akapit drugi;

6) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3, aby opracować wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego ustępu. Komisja zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle, a w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.”;

b) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja może zdecydować, że dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy ustanawiające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane do celów art. 17 ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliw lub biopłynów spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 ust. 3, 4 i 5 lub że nie zmodyfikowano ani nie usunięto żadnych materiałów w sposób zamierzony, tak by partia lub jej część mogły zostać objęte załącznikiem IX. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także o elementach wymienionych w art. 17 ust. 7 akapit drugi. Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii).”;

c) w ust. 5 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Dobrowolne systemy, o których mowa w ust. 4 (»dobrowolne systemy«) regularnie, oraz nie rzadziej niż raz na rok, publikują listę swoich organów certyfikujących wykorzystywanych do niezależnych audytów, wskazującą w odniesieniu do każdego organu certyfikującego, który podmiot lub krajowy organ publiczny go uznał i który podmiot lub krajowy organ publiczny go monitoruje.

W szczególności w celu zapobiegania nadużyciom Komisja może na podstawie analizy ryzyka lub sprawozdań, o których mowa w ust. 6 akapit drugi niniejszego artykułu, określić standardy niezależnych audytów i wymagać, aby wszystkie dobrowolne systemy przestrzegały tych standardów. Dokonuje się tego w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3. W aktach tych ustala się harmonogram wdrażania tych standardów przez dobrowolne systemy. Komisja może uchylać decyzje uznające dobrowolne systemy, w przypadku gdy systemy te nie wdrażają takich standardów w przewidzianym terminie.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Decyzje na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3. Takie decyzje obowiązują przez okres maksymalnie pięciu lat.

Komisja wymaga, by każdy dobrowolny system, w którego sprawie przyjęta zostaje decyzja zgodnie z ust. 4, przedkładał jej w terminie do dnia 6 października 2016 r., a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, sprawozdanie obejmujące każdą z liter zawartych w akapicie trzecim niniejszego ustępu. Co do zasady sprawozdanie obejmuje poprzedni rok kalendarzowy. Pierwsze sprawozdanie obejmuje co najmniej sześć miesięcy od dnia 9 września 2015 r. Wymóg przekazywania sprawozdania ma zastosowanie wyłącznie do dobrowolnych systemów, które działają przez co najmniej 12 miesięcy.

W terminie do dnia 6 kwietnia 2017 r., a następnie w ramach sprawozdań zgodnie z art. 23 ust. 3, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące sprawozdania, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, dokonujące przeglądu działania umów, o których mowa w ust. 4, lub dobrowolnych systemów, w których sprawie przyjęta została decyzja zgodnie z niniejszym artykułem, a także wskazujące najlepsze praktyki. Sprawozdanie to opiera się na najlepszych dostępnych informacjach, w tym wynikających z konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, a także na praktycznych doświadczeniach w zakresie stosowania tych umów lub systemów. Sprawozdanie analizuje ogólnie:

- a) niezależność, warunki i częstotliwość audytów – zarówno w odniesieniu do tego, co określono w dokumentacji danego systemu w momencie zatwierdzania go przez Komisję, jak i w odniesieniu do najlepszych praktyk danej branży;
- b) dostępność oraz doświadczenie i przejrzystość w zakresie stosowania metod identyfikowania przypadków nieprzebrzegania zasad i zajmowania się takimi przypadkami, ze szczególnym uwzględnieniem zajmowania się przypadkami poważnych naruszeń ze strony członków systemu lub zarzutami dotyczącymi takich naruszeń;
- c) przejrzystość, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności systemu, dostępność tłumaczeń na stosowne języki krajów i regionów, z których pochodzą surowce, dostępność wykazów certyfikowanych podmiotów i odpowiednich certyfikatów oraz dostępność sprawozdań z audytu;
- d) udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza jeśli chodzi o konsultacje ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi – przed podejmowaniem decyzji, podczas opracowywania systemu i dokonywania jego przeglądu, a także podczas audytów – oraz reakcje na ich wkłady;
- e) ogólną solidność systemu, zwłaszcza w świetle zasad dotyczących akredytacji, kwalifikacji i niezależności audytorów i odpowiednich organów systemu;
- f) rynkowe aktualizacje systemu, liczbę certyfikowanych surowców i biopaliw – w podziale na kraj pochodzenia i rodzaj, liczbę uczestników;
- g) łatwość i skuteczność wprowadzenia systemu śledzenia dowodów zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju, udostępnianych przez system uczestnikowi (uczestnikom); taki system śledzenia służy jako środek zapobiegający nadużyciom ze szczególnym uwzględnieniem wykrywania domniemych nadużyć i innych nieprawidłowości, postępowania z nimi i działań podejmowanych w związku z nimi oraz, w stosownych przypadkach, liczbę wykrytych przypadków nadużyć lub nieprawidłowości;

oraz w szczególności:

- h) warianty upoważniania podmiotów do uznawania i monitorowania organów certyfikujących;
- i) kryteria uznawania lub akredytacji organów certyfikujących;
- j) zasady prowadzenia monitorowania organów certyfikujących;
- k) sposoby ułatwienia lub ulepszenia działań propagujących najlepsze praktyki.

Komisja udostępnia sprawozdania sporządzone przez dobrowolne systemy – w formie zbiorczej lub w odpowiednich przypadkach w pełnej wersji – na określonej w art. 24 platformie na rzecz przejrzystości.

Państwo członkowskie może powiadomić o swoim systemie krajowym Komisję. Komisja traktuje priorytetowo ocenę takiego systemu. Decyzję w sprawie zgodności tak zgłoszonego systemu krajowego z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3, aby ułatwić wzajemne dwustronne i wielostronne uznawanie systemów weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów. W przypadku pozytywnej decyzji systemy ustanowione zgodnie z niniejszym artykułem nie odmawiają wzajemnego uznawania względem systemu tego państwa członkowskiego, jeżeli chodzi o weryfikację zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 17 ust. 2–5.”;

- e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Komisja – na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy – analizuje stosowanie art. 17 w związku z danym źródłem biopaliwa i w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wniosku decyduje, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3, czy dane państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo z tego źródła do celów art. 17 ust. 1.”;

- 7) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. Typowy poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych można zgłaszać Komisji w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 2, w przypadku państw członkowskich, oraz – w przypadku terytoriów poza Unią – w sprawozdaniach równoważnych sprawozdaniom, o których mowa w ust. 2, i sporządzonych przez właściwe organy.

4. Komisja może zdecydować, w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3 niniejszego artykułu, że sprawozdania określone w ust. 3 zawierają dokładne dane służące do pomiaru emisji gazów cieplarnianych związanych z uprawą surowców do biopaliw, które są zwykle produkowane na tych obszarach, do celów art. 17 ust. 2.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja przygotowuje i publikuje sprawozdanie dotyczące szacunkowych wartości typowych i standardowych określonych w załączniku V części B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu i procesów technologicznych.

W przypadku gdy ze sprawozdań, o których mowa w akapicie pierwszym, wynika, że szacunkowe wartości typowe i standardowe w załączniku V część B i E mogą wymagać korekty w oparciu o najnowsze dowody naukowe, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowny wniosek ustawodawczy.”;

- b) skreśla się ust. 6;

c) w ust. 7 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„7. Komisja dokonuje przeglądu załącznika V, aby w uzasadnionych przypadkach dodać wartości dotyczące innych ścieżek produkcji biopaliw w odniesieniu do tych samych lub innych surowców. Przegląd ten uwzględnia także modyfikację metodologii określonej w części C załącznika V, w szczególności w odniesieniu do:

- metody uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metody uwzględniania produktów ubocznych,
- metody uwzględniania kogeneracji, oraz
- statusu produktów ubocznych nadanym resztkom poźniwym.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi. W przypadku gdy z przeglądu przeprowadzonego przez Komisję wynika, że załącznik V powinien zostać uzupełniony, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 25a w celu dodawania, lecz nie usuwania ani zmieniania, szacunkowych wartości typowych i standardowych w załączniku V części A, B, D i E w odniesieniu do ścieżek biopaliw i biopłynów, co do których w tym załączniku nie zawarto jeszcze konkretnych wartości.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku gdy jest to konieczne w celu zapewnienia jednolitego stosowania załącznika V część C pkt 9, Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegółowe specyfikacje techniczne i definicje. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3.”;

8) skreśla się art. 21;

9) w art. 22 ust. 1 akapit drugi wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) rozwój i udział biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX, w tym ocenę zasobów koncentrującą się na kwestiach zrównoważonego rozwoju związanych z efektem przekierowania produktów spożywczych i paszowych na cele produkcji biopaliw, z odpowiednim uwzględnieniem zasad hierarchii postępowania z odpadami ustanowionych w dyrektywie 2008/98/WE i zasady kaskadowego wykorzystania biomasy, mając na uwadze regionalne i lokalne uwarunkowania technologiczne i sytuację gospodarczą, utrzymania niezbędnych zasobów węgla w glebie oraz jakości gleby i ekosystemów.”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„o) ilości biopaliw i biopłynów w jednostkach energii odpowiadające każdej kategorii grupy surowców wymienionych w załączniku VIII część A, uwzględnione przez to państwo członkowskie na potrzeby spełnienia celów określonych w art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 3 ust. 4 akapit pierwszy.”;

10) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 skreśla się ostatnie zdanie;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sprawozdaniach na temat ograniczeń emisji gazów cieplarnianych w wyniku używania biopaliw i biopłynów Komisja wykorzystuje ilości zgłoszone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. o), w tym tymczasowe szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres

wynikający z analizy wrażliwości określonej w załączniku VIII. Komisja udostępni publicznie dane dotyczące tymczasowych wartości średnich szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres wynikający z analizy wrażliwości. Komisja ocenia ponadto, czy i jak szacowane ograniczenia bezpośrednich emisji zmieniłyby się, gdyby uwzględniono produkty uboczne przy zastosowaniu metody substytucyjnej.”;

c) w ust. 5 lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) dostępności i zrównoważonego charakteru biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX, w tym dokonuje oceny efektu przekierowania produktów spożywczych i paszowych na cele produkcji biopaliw, z odpowiednim uwzględnieniem zasad hierarchii postępowania z odpadami ustanowionych w dyrektywie 2008/98/WE i zasady kaskadowego wykorzystania biomasy, mając na uwadze regionalne i lokalne uwarunkowania technologiczne i sytuację gospodarczą, utrzymanie niezbędnych zasobów węgla w glebie oraz jakość gleby i ekosystemów;

f) informacji na temat dostępnych wyników badań naukowych i analizy tych wyników badań naukowych dotyczących pośrednich zmian użytkowania gruntów w odniesieniu do wszystkich ścieżek produkcji, wraz z oceną, czy zakres niepewności stwierdzony w analizie będącej podstawą szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów można zawęzić i czy można uwzględnić w niej ewentualne oddziaływanie polityk Unii, takich jak polityki w dziedzinie środowiska, klimatu i rolnictwa; oraz

g) rozwoju technologicznego i dostępności danych dotyczących wykorzystania oraz wpływu na środowisko i gospodarkę biopaliw i biopłynów produkowanych w Unii z roślin niespożywczych uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych.”;

d) ust. 8 lit. b) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„b) w odniesieniu do celów, o których mowa w art. 3 ust. 4, przegład:

(i) opłacalności środków, które mają zostać wdrożone, aby osiągnąć te cele;

(ii) oceny możliwości osiągnięcia tych celów z jednoczesnym zapewnieniem zrównoważonego charakteru produkcji biopaliw w Unii i w państwach trzecich oraz z uwzględnieniem oddziaływań ekonomicznych, środowiskowych i społecznych, w tym również pośrednich skutków i oddziaływań w odniesieniu do bioróżnorodności, a także dostępności w handlu biopaliw drugiej generacji;

(iii) oddziaływań, jakie realizacja tych celów może spowodować w zakresie dostępności żywności po przystępnych cenach;

(iv) dostępności rynkowej pojazdów o napędzie elektrycznym, hybrydowym i wodorowym, a także metodologii wybranej do obliczania udziału zużywanej energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu;

(v) oceny konkretnych warunków rynkowych, w szczególności z uwzględnieniem rynków, na których paliwa transportowe stanowią ponad połowę końcowego zużycia energii, oraz rynków, które są całkowicie uzależnione od importu biopaliw.”;

11) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Procedura komitetowa

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga Komitet ds. Odnawialnych Źródeł Energii. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów Komisję wspomaga Komitet ds. Zrównoważonego Rozwoju Biopaliw i Biopłynów. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).;

12) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 25a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 5 ust. 5 i art. 19 ust. 7, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 5 października 2015 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 5, art. 5 ust. 5 i art. 19 ust. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 5, art. 5 ust. 5 i art. 19 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

13) zmienia się załącznik V i dodaje załączniki VIII i IX – zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Przegląd

1. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę dostępności na rynku Unii do 2020 r. niezbędnych ilości opłacalnych biopaliw z surowców, których produkcja nie wymaga użytkowania gruntów, oraz z roślin niespożywczych, jak również ich wpływu na środowisko, gospodarkę i społeczeństwo, w tym zapotrzebowania na dodatkowe kryteria w celu zapewnienia ich zrównoważoności, a także ocenę najlepszych dostępnych dowodów naukowych dotyczących emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów, które to emisje związane są z produkcją biopaliw i biopłynów. W stosownym przypadku do sprawozdania dołączone zostaną wnioski dotyczące dalszych środków, z uwzględnieniem czynników gospodarczych, społecznych i środowiskowych.

2. Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w oparciu o najlepsze i najnowsze dostępne dowody naukowe:

- a) skuteczność środków wprowadzonych na mocy niniejszej dyrektywy pod względem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów, które to emisje są związane z produkcją biopaliw i biopłynów. W tym względzie takie sprawozdanie zawiera również najnowsze dostępne informacje w odniesieniu do głównych założeń mających wpływ na rezultaty modelowania emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów, które to emisje związane są z produkcją biopaliw i biopłynów, w tym informacje dotyczące zmierzonych trendów w wydajności i produktywności rolnictwa, przydziału produktów ubocznych oraz zaobserwowanego tempa globalnych zmian użytkowania gruntów i wskaźników wylesiania oraz ewentualne oddziaływanie polityk Unii, takich jak polityki w dziedzinie środowiska, klimatu i rolnictwa, a w taki proces sprawozdawczości zaangażowane są zainteresowane podmioty;
- b) skuteczność zachęt na rzecz stosowania biopaliw z surowców, których produkcja nie wymaga użytkowania gruntów, oraz z roślin niespożywczych zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE, włącznie z oceną, czy można się spodziewać, że Unia jako całość będzie zaspokajać z biopaliw wyprodukowanych z surowców i innych paliw wymienionych w załączniku IX część A 0,5 punktu procentowego w wartości energetycznej udziału energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w 2020 r.;
- c) wpływ zwiększonego popytu na biomasę na sektory wykorzystujące biomasę;
- d) możliwość ustalenia kryteriów określania i certyfikacji biopaliw i biopłynów o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, wyprodukowanych zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w dyrektywach 98/70/WE i 2009/28/WE, z myślą o tym, aby w stosownym przypadku zaktualizować załącznik V do dyrektywy 98/70/WE i załącznik VIII do dyrektywy 2009/28/WE;
- e) potencjalne korzyści i zagrożenia dla gospodarki i środowiska związane ze zwiększoną produkcją i wykorzystaniem roślin niespożywczych uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych, także przy użyciu danych dotyczących przedsięwzięć w trakcie realizacji;
- f) względny udział bioetanolu i biodiesla na rynku Unii oraz udział energii ze źródeł odnawialnych w benzynie. Komisja oceni również czynniki negatywnie wpływające na udział energii ze źródeł odnawialnych w benzynie, a także bariery wdrożeniowe. Ocena ta obejmuje koszty, normy dotyczące paliwa, infrastrukturę i warunki klimatyczne. W stosownym przypadku Komisja może wydać zalecenia dotyczące sposobu pokonania zidentyfikowanych barier; oraz
- g) ustalenie, które państwa członkowskie zdecydowały o zastosowaniu limitu ilości biopaliw produkowanych z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, aby osiągnąć cel określony w art. 7a dyrektywy 98/70/WE, oraz czy pojawiły się kwestie dotyczące wdrażania lub osiągnięcia celu określonego w art. 7a dyrektywy 98/70/WE. Komisja oceni również zakres, w jakim biopaliwa wyprodukowane z roślin zbożowych i innych roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, są dostarczane na potrzeby osiągnięcia celu określonego w art. 7a dyrektywy 98/70/WE powyżej poziomów, które mogą przyczynić się do realizacji celów zawartych w dyrektywie 2009/28/WE. Ocena ta obejmuje ocenę wpływu pośredniej zmiany użytkowania gruntów oraz opłacalność podejścia przyjętego przez państwa członkowskie.

W stosownym przypadku w sprawozdaniu zostanie zawarta również informacja o dostępności finansowania i o innych środkach sprzyjających postępowi ku jak najszybszemu osiągnięciu udziału w wysokości 0,5 punktu procentowego w wartości energetycznej biopaliw wyprodukowanych z surowców i innych paliw wymienionych w części A załącznika IX w udziale energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w Unii, jeśli będzie to technicznie wykonalne i opłacalne.

Sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, towarzyszą, w stosownym przypadku, wnioski ustawodawcze, opierające się na najlepszych dostępnych dowodach naukowych, mające na celu:

- a) włączenie skorygowanych szacowanych czynników emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów do odpowiednich kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w dyrektywach 98/70/WE i 2009/28/WE;

- b) wprowadzenie dalszych środków w celu zapobiegania nadużyciom i ich zwalczania, w tym środków dodatkowych, które należy podjąć na poziomie Unii;
- c) wspieranie w technologicznie neutralny sposób zrównoważonych biopaliw po 2020 r. w kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej na okres do 2030 r.

3. Komisja, jeśli jest to właściwe w świetle sprawozdań dobrowolnych systemów zgodnie z art. 7c ust. 6 akapit drugi dyrektywy 98/70/WE i art. 18 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2009/28/WE, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w sprawie zmiany przepisów tych dyrektyw dotyczących dobrowolnych systemów, z myślą o propagowaniu najlepszych praktyk.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 10 września 2017 r. Niezwłocznie informują o tych przepisach Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Przy tej okazji państwa członkowskie informują Komisję o swoich krajowych celach określonych zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. e) dyrektywy 2009/28/WE oraz, w odpowiednich przypadkach, o rozbieżności między ich krajowym celem a wartością referencyjną określoną w tej dyrektywie oraz o jej przyczynach.

W 2020 r. państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie ze swoich osiągnięć w realizacji krajowych celów określonych zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. e) dyrektywy 2009/28/WE, podając przyczyny ewentualnego ich niezrealizowania.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 9 września 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach do dyrektywy 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku IV część C pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów, e_i , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_i = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B, (*)$$

gdzie

e_i = emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO₂ w przeliczeniu na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa (w megadżulach)). »Grunty uprawne« (**) i »uprawy wieloletnie« (***) uznaje się za jeden sposób użytkowania gruntów;

CS_R = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmujące zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;

CS_A = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmujące zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowane zasoby węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo na jednostkę powierzchni w jednym roku); oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ za biopaliwo przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

(*) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

(**) Grunty uprawne zgodnie z definicją Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC).

(***) Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.”;

2) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK V

Część A. Tymczasowe szacowane emisje biopaliw, wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów (gCO_{2eq}/MJ) (*)

Grupa surowców	Średnia (*)	Zakres między percentylami uzyskany z analizy wrażliwości (**)
Zboża i inne rośliny wysokoskrobiowe	12	8–16
Rośliny cukrowe	13	4–17
Rośliny oleiste	55	33–66

(*) Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców.

(**) Przedstawiony tu zakres oddaje 90 % wyników przy użyciu wartości 5. i 95. percentyla wynikających z analizy. Percentyl 5. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 5 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki poniżej 8, 4 i 33 gCO_{2eq}/MJ). Percentyl 95. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 95 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki powyżej 16, 17 i 66 gCO_{2eq}/MJ).

Część B. Biopaliwa, w przypadku których szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów są uznawane za zerowe

W przypadku biopaliw produkowanych z następujących kategorii surowców uznaje się, że ich szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów wynoszą zero:

- 1) surowce niewymienione w części A niniejszego załącznika;
- 2) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów, np. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC); grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw wieloletnich (**). W takim przypadku wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów (e) należy obliczać zgodnie z załącznikiem IV część C pkt 7.

(*) Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców. Wielkość wartości w załączniku podlega szeregowi założeń (odnoszących się np. do postępowania z produktami ubocznymi, kształtowania się plonów, zasobów węgla i przemieszczania produkcji innych towarów) stosowanych w modelach ekonomicznych opracowanych w celu oszacowania tych emisji. Mimo że, w związku z powyższym, dokładne scharakteryzowanie zakresu niepewności wiążącego się z takimi szacowanymi wielkościami nie jest możliwe, przeprowadzono analizę metodą Monte Carlo, czyli analizę wrażliwości tych rezultatów w oparciu o przypadkową zmienność głównych parametrów.

(**) Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach do dyrektywy 2009/28/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku V część C pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów, e_1 , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_1 = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B, (*)$$

gdzie

e_1 = emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO₂ w przeliczeniu na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa lub biopłynu (w megadżulach)).»Grunty uprawne« (**) i »uprawy wieloletnie« (***) uznaje się za jeden sposób użytkowania gruntów;

CS_R = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmujące zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;

CS_A = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmujące zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowane zasoby węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku); oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO_{2eq}/MJ za biopaliwo lub biopłyn przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

(*) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

(**) Grunty uprawne zgodnie z definicją Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC).

(***) Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.”;

2) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK VIII

Część A. Tymczasowe szacowane emisje surowców dla biopaliw i biopłynów, wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów (gCO_{2eq}/MJ) (*)

Grupa surowców	Średnia (*)	Zakres między percentylami uzyskany z analizy wrażliwości (**)
Zboża i inne rośliny wysokoskrobiowe	12	8–16
Rośliny cukrowe	13	4–17
Rośliny oleiste	55	33–66

(*) Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców.

(**) Przedstawiony tu zakres oddaje 90 % wyników przy użyciu wartości 5. i 95. percentyla wynikających z analizy. Percentyl 5. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 5 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki poniżej 8, 4 i 33 gCO_{2eq}/MJ). Percentyl 95. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 95 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki powyżej 16, 17 i 66 gCO_{2eq}/MJ).

Część B. Biopaliwa i biopłyny, w przypadku których szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów są uznawane za zerowe

W przypadku biopaliw i biopłynów produkowanych z następujących kategorii surowców uznaje się, że ich szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów wynoszą zero:

- 1) surowce niewymienione w części A niniejszego załącznika;
- 2) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów, np. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC); grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw wieloletnich (**). W takim przypadku wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów (e) należy obliczać zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7.

(*) Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców. Wielkość wartości w załączniku podlega szeregowi założeń (odnoszących się np. do postępowania z produktami ubocznymi, kształtowania się plonów, zasobów węgla i przemieszczania produkcji innych towarów) stosowanych w modelach ekonomicznych opracowanych w celu oszacowania tych emisji. Mimo że, w związku z powyższym, dokładne scharakteryzowanie zakresu niepewności wiążącego się z takimi szacowanymi wielkościami nie jest możliwe, przeprowadzono analizę metodą Monte Carlo, czyli analizę wrażliwości tych rezultatów w oparciu o przypadkową zmienność głównych parametrów.

(**) Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.”;

- 3) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IX

Część A. Surowce i paliwa, których wkład w realizację celu określonego w art. 3 ust. 4 akapit pierwszy jest uznawany za dwukrotność ich wartości energetycznej:

- a) Algi, jeżeli są hodowane na lądzie, w stawach lub w fotobioreaktorach.
- b) Frakcja biomasy zmieszanych odpadów komunalnych, ale nie segregowanych odpadów z gospodarstw domowych, z zastrzeżeniem celów recyklingu na mocy art. 11 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE.
- c) Biodopady, zgodnie z definicją w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/98/WE, z gospodarstw domowych podlegające selektywnej zbiórce zgodnie z definicją w art. 3 pkt 11 tej dyrektywy.
- d) Frakcja biomasy odpadów przemysłowych, nienadająca się do wykorzystania w łańcuchu żywnościowym ludzi i zwierząt, w tym materiał z detalu i hurtu oraz z przemysłu rolno-spożywczego, rybołówstwa i akwakultury, z wyłączeniem surowców wymienionych w części B niniejszego załącznika.
- e) Słoma.
- f) Obornik i osad ściekowy.
- g) Ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego i puste wiązki owoców palmy.
- h) Olej talowy.
- i) Surowa gliceryna.
- j) Wytłoczyny z trzciny cukrowej.
- k) Wytłoki z winogron i osad winny z drożdży.
- l) Łupiny orzechów.
- m) Łuski nasion.
- n) Kolby oczyszczone z ziaren kukurydzy.

- o) Frakcja biomasy odpadów i pozostałości z leśnictwa i gałęzi przemysłu opartych na leśnictwie, np. kora, gałęzie, trzebież, liście, igły, wierzchołki drzew, trociny, strużyny, ług czarny, melasa, osad włóknisty, lignina i olej talowy.
- p) Inny niespożywczy materiał celulozowy, określony w art. 2 ust. 2 lit. s).
- q) Inny materiał lignocelulozowy określony w art. 2 ust. 2 lit. r), z wyjątkiem kłód tartacznych i kłód skrawanych.
- r) Odnawialne ciekłe lub gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego.
- s) Wychwytywanie i wykorzystanie dwutlenku węgla na potrzeby transportu, jeżeli źródło energii jest odnawialne zgodnie z art. 2 akapit drugi lit. a).
- t) Bakterie, jeżeli źródło energii jest odnawialne zgodnie z art. 2 akapit drugi lit. a).

Część B. Surowce, których wkład w realizację celu określonego w art. 3 ust. 4 akapit pierwszy jest uznawany za dwukrotność ich wartości energetycznej:

- a) Zużyty olej kuchenny.
- b) Tłuszcze zwierzęce sklasyfikowane w kategoriach 1 i 2 w myśl rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1)."